

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἀρκαδικὴ συμπολιτεία.

Ὑπὸ τῶν νικῶν δὲ τῶν Θηβαίων περὶ Ὀλ. 102 φρονη-
ματισθέντες οἱ σύμμαχοι αὐτῶν Ἀρκάδες, οὓς ὁ Ἐπαμει-
νώνδας ἤθελε ν' ἀντιτάξῃ τοῖς Σπαρτιάταις, καὶ καυχώ-
μενοι ὅτι αὐτῶν καὶ μόνων ἦν πατρίς ἡ Πελοπόννησος,
διότι μόνοι ἦσαν αὐτόθι αὐτόχθονες, ἀντελάβοντο τῆς ἀνε-
ξαρτησίας, καί, κατ' εἰσήγησιν τοῦ Τεγεάτου ἢ Μαντινέως
Λυκομήδους, συνεκρότησαν σύνοδον ἢ Συντέλειαν ἐκ 10,000
ἀνδρῶν, ὡς λέγει ὁ Διόδωρος (1): « Ἐπεισε τοὺς Ἀρκάδας
εἰς μίαν συντέλειαν συνταχθῆναι, καὶ κοινὴν ἔχειν σύ-
νοδον, συνεσιῶσαν ἐξ ἀνδρῶν μυρίων, καὶ τούτους ἐξου-
σίαν ἔχειν περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης βουλευέσθαι », καὶ
εἶχον ἀνδρεῖον στρατόν, οὗ τὸ ἐκλεκτὸν σῶμα ἐκαλεῖτο
Ἐπάριοι. Βοηθοῦντες δὲ μετὰ πλείστης δραστηριότητος
ἐκ τῶν ἄλλων ἀλληλομάχων λαῶν ὅτε μὲν τούτους ὅτε
δ' ἐκείνους, τοὺς Ἀργεῖους ἐν Ἐπιδαύρῳ κατ' Ἀθηναίων,
μετὰ ταῦτα τοὺς Ἀθηναίους, καὶ πάλιν νικῶντες τοὺς
Σπαρτιάτας ἐν Ἀσίνῃ ἦν ἐπόρθησαν, διετήρησαν ἐπὶ τινα
χρόνον ἰσορροπίαν τινα ἐν Πελοποννήσῳ, καὶ ἐπρώτευσον ἐν
αὐτῇ. Ἀλλὰ τέλος στασιάσαντες ἀλληλεσφάγησαν, καὶ
ἠνέωξαν οὕτω τὴν Ἀρκαδίαν εἰς τὸν Ἀγησίλαον, πορθή-
σαντα τὴν Τεγέαν.

(1) ΙΕ, 59. — Ἰδ. καὶ Ξεν. Ἑλλ. Ζ, 1, 23-4, 3.

Ἦν δὲ καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου σχέδιον ὁ συνασπισμὸς τῶν Ἀρκάδων, πρὸς ὃ καὶ συνώκισε τὴν Μεγαλόπολιν ἔκ τινων ἐλασσόνων περιοίκων πολισμάτων (2). Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐφείλκυσε ἡ πόλις αὕτη τὴν ζηλοτυπίαν τῶν ἄλλων ἀρκαδικῶν πόλεων, ἀλλ' ἐβοηθήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Μαντινείᾳ συλλόγου, ἐπεκαλέσθη δὲ καὶ τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, ὑπὲρ ἧς θερμῶς ἠγόρευσε ὁ Δημοσθένης (3). Καὶ ἐν γένει συνδεθὲν τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων μετὰ τῶν Ἀργείων, Σικυωνίων, Θηβαίων καὶ Μεσσηνίων, ἐγένετο μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου μετακλήσεως τούτων εἰς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα των, ἐν τῶν πρωτίστων προσκομμάτων τῆς ἀνακύψεως τῆς Σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας.

Ἀλλ' ἡ τάσις αὕτη τοῦ καταβάλλειν τὰς ἀνωτάτας ἐπιβρόαας, καὶ τοῦ ἐπιφέρειν ἰσοβρόπίαν μεταξὺ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν λαῶν, εἰσῆγε συγχρόνως ἐν αὐτοῖς πολιτικὴν ἀναρχίαν, καθ' ἣν οὐδεὶς οὐδένα ὡς ἀνώτερον κατὰ δύναμιν καὶ ἐπιβρόην ἀναγνωρίζων, καὶ πάντες φρονοῦντες ὅτι ἐδύναντο ἐπίσης νὰ πρωτεύσωσιν, ἀντεφθονοῦντο, ἐδισπίστουν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐμονοῦντο, ὡς ἀναγνωρίζει ὁ Δημοσθένης (4): « Ἐπεὶτα προσιασίαι πολλαὶ καὶ πανταχόθεν γίνονται, καὶ τοῦ πρωτεύειν ἀντιποιοῦνται μὲν ἅπαντες ἀφρεστώσι δ' ἔνιοι καὶ φθονοῦσι καὶ ἀπιστοῦσιν ἑαυτοῖς, οὐχ ὡς ἔδει· καὶ γεγόνασι καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι, Ἀργεῖοι, Θηβαῖοι, Κορίνθιοι, Λακεδαιμόνιοι, Ἀρκάδες ἡμεῖς ».

Ἦνάγκασεν ὁμῶς τὴν Ἑλλάδα εἰς ἐνότητα ἡ πίεσις τῆς

(2) Στράβ. Η, 595, Α. — Παυσ. Η, 27, 6. — Πολύβ. Θ, 21.

(3) Ὑπ. Μεγαλοπ.

(4) Φιλιππ. Δ, 145.

Λακεδαιμονικῆς ἰσχύος, καὶ τότε πολλάκις ἡ Πελοπόννη-
 σος συνεδέθη πάλιν, ἀλλὰ περὶ κέντρον τὴν Σπάρτην, ὡς
 μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, ἐπὶ Ἀγιδος Β', ἐν Ὀλυμπ.
 12 (5), ὅτε ὤπλισε δισμυρίους πεζοὺς καὶ δισχιλίους ἵπ-
 νεις, ἐπὶ Ἀρέως Β' καὶ Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ, ἐν Ὀλ.
 25 (6), ἀμέσως πάλιν μετὰ ταῦτα ἐπὶ Κλεομένους Γ' (7).
 ἔχρισ οὗ τὴν κοινοπραγίαν ὠργάνισε καὶ συνέσφιγξεν ὁ
 Ἀχαϊκὸς δεσμός.

Καὶ ἄλλα δέ τινα ἔθνη, τῷ αὐτῷ ἐπόμενα παραδείγ-
 ματι, ἀπετέλεσαν κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους συνέδρια, ὡς
 οἱ Φωκεῖς (8), οἱ Δωριεῖς, οἱ Λοκροί, οἱ Ἀκαρναῖνες κατ'
 Ἀγησιλάου (9), οἱ Ἑπειρῶται (10). Τὰ πλεῖστα ὁμῶς ἀπέ-
 βλεπον κυρίως εἰς ἰσχυρωτέραν ἄμυναν μόνον, οὐδ' εἶχον
 οἱ δεσμοὶ οὗτοι στερεότητα, ἔκτασιν καὶ δύναμιν ἱκανὴν
 ὥστε νὰ ἐπενεργήσωσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

(5) Διόδ. ΙΖ, 62. 63.

(6) Just. XXIV, 1.

(7) Πολύβ. Β, 46. — Πλούτ. Β. Κλεομ. ΙΔ.

(8) Πaus. Ι'. 5.

(9) Ξεν. Ἑλλ. Δ, 6, 4.

(10) *Id. Str. Croix, des anc. gonvts. féd. σ. 210, ἐπ — Wachsm. de
 jure gent σ. 68. — Pastoret, hist. de la législ. T. VIII, σ. 341-400.

